

HØJESTERETS DOM

afsagt fredag den 3. januar 2025

Sag 55/2024

(2. afdeling)

Anklagemyndigheden

mod

T1

(advokat Jonas Christoffersen, beskikket),

T2

(advokat Michael Juul Eriksen, beskikket)

og

T3

(advokat Ulrik Sjølin Pedersen, beskikket)

I tidligere instanser er afsagt dom af Retten på Frederiksberg den 14. september 2022 (8795/2021) og af Østre Landsrets 18. afdeling den 13. marts 2024 (S-2997-22).

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Michael Rekling, Oliver Talevski, Jan Schans Christensen, Jens Kruse Mikkelsen og Mohammad Ahsan.

Påstande

Dommen er anket af T1, T2 og T3 med påstand om frifindelse, subsidiært formildelse og mere subsidiært stadfæstelse.

Anklagemyndigheden har påstået skærpelse.

Supplerende retsgrundlag

Straffelovens § 119, stk. 1, fik sin nugældende formulering ved lov nr. 1728 af 27. december 2016, hvorved bestemmelsens anvendelsesområde blev udvidet til bl.a. at omfatte trusler, der

frem sættes offentligt mod personer i offentlig tjeneste eller hverv. I de almindelige bemærkninger til lovforslaget (Folketingstidende 2016-17, tillæg A, lovforslag nr. L 73, s. 9 f.) hedder det bl.a.:

”2.3. Udvidelse af anvendelsesområdet for straffelovens særlige regel om trusler om vold mod personer i offentlig tjeneste

2.3.1. Gældende ret

2.3.1.1. Straffelovens § 119 indeholder et særligt strafferetligt værn for personer, der virker i offentlig tjeneste eller hverv.

...

Baggrunden for den særlige beskyttelse er bl.a., at personer, der optræder som repræsentanter for offentlige myndigheder, er særligt udsatte for angreb og derfor har behov for et ekstra værn mod den risiko for vold og trusler, som denne funktion medfører, herunder således at de uhindret kan udføre deres opgaver, jf. Rigsdagstidende 1924-25, tillæg A, spalte 3338.

...

2.3.2. Justitsministeriets overvejelser

Det fremgår af afsnit 2.1 i Respektpakken, at aftalepartierne er enige om, at det skal være trygt at varetage et hverv på fællesskabets vegne. Det kan ikke forsvares at fremsætte trusler mod personer i offentlig tjeneste. Denne mangel på respekt over for fællesskabets repræsentanter – og det enkelte menneske i offentlig tjeneste – skal have konsekvenser og mødes med fordømmelse.

I dag beskytter straffelovens særlige regel om trusler mod personer i offentlig tjeneste kun mod trusler, der er fremsat direkte over for den person, som truslen angår. Det særlige beskyttelseshensyn, der ligger bag straffelovens bestemmelser om personer i offentlig tjeneste, tilsiger efter aftalepartiernes opfattelse ikke, at det bør være afgørende, om truslerne er fremsat direkte over for personen i offentlig tjeneste eller på anden måde – f.eks. via tredjemand såsom en kollega eller et familiemedlem, på internettet, på sociale medier eller i pressen.

Aftalepartierne vil derfor udvide anvendelsesområdet for beskyttelsen, så den også kommer til at omfatte trusler, der ikke er fremsat direkte over for den person i offentlig tjeneste, som truslen angår. På den måde sikres det også, at der tages højde for den udvikling, der løbende sker, i måden vi kommunikerer og interagerer med hinanden på.

Justitsministeriet finder, at initiativet bør gennemføres ved at udvide anvendelsesområdet for straffelovens § 119, stk. 1, så bestemmelsen fremover finder anvendelse på alle typer af trusler om vold, der generelt er egnede til at komme til den beskyttede persons kendskab.”

Af lovforslagets specielle bemærkninger fremgår bl.a. (Folketingstidende 2016-17, tillæg A, lovforslag nr. L 73, s. 31):

”Det foreslås at udvide anvendelsesområdet for straffelovens § 119, stk. 1, til at omfatte den, som øver vold, truer med at øve vold eller offentligt eller med forsæt til udbredelse i en videre kreds fremsætter trussel om vold.

Der er med den foreslåede ændring foretaget en sproglig tilpasning af den del af bestemmelsens gerningsindhold, der vedrører vold. Der er ikke dermed tilsigtet ændringer i forhold til gældende ret.

...

Bestemmelsen omfatter fremover også trusler, som fremsættes offentligt eller med forsæt til udbredelse i en videre kreds. Dette kan f.eks. være tilfældet med trusler på internettet, sociale medier, i pressen eller på offentlige møder. Trusler, der fremsættes i en lukket kreds af personer, vil derimod som udgangspunkt ikke være omfattet af bestemmelsen. Afgrænsningen af, hvornår en trussel er fremsat offentligt eller med forsæt til udbredelse i en videre kreds, skal forstås i overensstemmelse med den tilsvarende afgrænsning heraf i straffelovens § 266 b.

Trusler fremsat på offentlige møder, i aviser, radio og tv og i elektroniske udgaver af disse medier må således anses for at være fremsat offentligt.”

Ved lov nr. 82 af 30. januar 2019 blev bestemmelsen i straffelovens § 119, stk. 3, der nu er stk. 3, 1. pkt., indsat. Efter bestemmelsen skal der ved fastsættelse af straffen for trussel om vold efter § 119, stk. 1, lægges vægt på den betydning, som lovovertrædelsen kan have for den pågældendes udførelse af tjenesten eller hvervet. I lovforslagets specielle bemærkninger hedder det bl.a. følgende om den generelle forhøjelse af strafudmålingen for trusler mod personer i offentlig tjeneste eller hverv (Folketingstidende 2018-19, 1. samling, tillæg A, lovforslag nr. L 94, s. 9 f.):

”Med lovforslaget indsættes en ny bestemmelse i straffelovens § 119, som indebærer, at der ved fastsættelse af straffen for trussel om vold efter § 119, stk. 1, skal lægges vægt på den betydning, som lovovertrædelsen kan have for den pågældendes udførelse af tjenesten eller hvervet. Der lægges med forslaget op til, at der sker en generel forhøjelse af strafudmålingen for trusler mod offentligt ansatte og personer, der varetager offentligt hverv, således at straffen i højere grad afspejler, at det er uacceptabelt at fremsætte trusler mod personer i offentlig tjeneste.

Bestemmelsen vil omfatte trusler, der efter gældende ret er omfattet af straffelovens § 119, stk. 1. ...

Det er med forslaget til ændringen af straffelovens § 119 forudsat, at der som udgangspunkt skal ske en forhøjelse af straffen med omkring en tredjedel i forhold til den straf, der hidtil har været fastsat af domstolene, idet det forudsættes, at der ved fastsættelse af

straffen for trussel om vold efter § 119, stk. 1, skal lægges vægt på den betydning, som lovovertrædelsen kan have for den pågældendes udførelse af tjenesten eller hvervet.

Det betyder, at en person, der efter gældende ret ville blive idømt en straf på 30 dages fængsel for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, med lovforslaget fremover som udgangspunkt vil blive idømt en straf på 40 dages fængsel.

Fastsættelsen af straffen vil fortsat bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne strafniveau vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Den tilsigtede strafskærpelse gælder generelt i alle sager om trusler efter straffelovens § 119, stk. 1, herunder uden hensyntagen til, om forholdet i det konkrete tilfælde har haft eller må antages at få betydning for den pågældende udførelse af tjenesten eller hvervet.”

Af straffelovens § 81, nr. 7, der blev indsat ved lov nr. 1400 af 21. december 2005, følger, at det ved straffens fastsættelse i almindelighed skal indgå som skærpende omstændighed, at gerningen har baggrund i den forurettedes lovlige ytringer i den offentlige debat. I de almindelige bemærkninger til lovforslaget (Folketingstidende 2005-06, tillæg A, lovforslag nr. L 40, s. 987 f.) hedder det bl.a.:

”Retten til at give sin mening til kende offentligt er helt grundlæggende for et demokratisk samfund som det danske. Det er afgørende for samfundets fortsatte demokratiske udvikling, at borgerne har mulighed for at ytre sig uden at frygte at blive mødt med trusler og overgreb på grund af deres deltagelse i den offentlige debat.

Der har imidlertid i de senere år været flere tilfælde, hvor personer er blevet truet eller udsat for voldelige overgreb på baggrund af deres deltagelse i den offentlige debat. ...

Den foreslåede bestemmelse er ikke begrænset til bestemte forbrydelsestyper, men vil i praksis formentlig navnlig få betydning i forbindelse med vold og trusler. Den nye bestemmelse foreslås indsat som et nyt nummer (nr. 7) i straffelovens § 81.

Den foreslåede bestemmelse omfatter tilfælde, hvor en forbrydelse begås som reaktion på den forurettedes ytringer i den offentlige debat om samfundsspørgsmål af f.eks. politisk, religiøs, etisk eller faglig karakter. Den foreslåede bestemmelse sigter ikke alene på ytringer, der fremsættes i massemedierne eller på internettet, men også på andre situationer, hvor ytringerne fremsættes over for en videre kreds, herunder i forbindelse med foredrag og undervisning. Bestemmelsen forudsættes også at omfatte den meningstilkendegivelse, der ligger i at deltage i en demonstration. Udenfor falder tilfælde, hvor den forurettedes ytringer er fremsat i en rent privat sammenhæng.”

Anbringender

Anklagemyndigheden har anført navnlig, at ophængningen af mannequindukken i en lygtepæl sammenholdt med teksten på det skilt, dukken havde om halsen, udgjorde en offentligt fremsat trussel mod statsminister Mette Frederiksen, jf. straffelovens § 119, stk. 1.

Der må herved lægges vægt på, at teksten på skiltet om, at ”hun må og skal aflives”, må forstås som en tilkendegivelse om, at T1, T2 og T3 var så utilfredse med statsminister Mette Frederiksen, at de mente, at hun fortjente at dø. Dette gælder, uanset at udtalelsen var en omskrivning af statsministerens udtalelse om, at de danske minkbesætninger skulle aflives.

Endvidere må der lægges vægt på, at udtalelsen blev fremsat på en mannequindukke i fuld legemsstørrelse, som var påsat et billede af statsministerens ansigt, og at dukken blev hængt op i en lygtepæl med en lastbilstrope om halsen, hvilket havde klare referencer til en lynching.

Den omhandlede trussel om vold kan ikke med henvisning til Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 17, der forbyder bl.a. borgerne at misbruge konventionens rettigheder og friheder, anses for at falde uden for konventionens anvendelsesområde. Artikel 17 kan dog indgå ved vurderingen af, om indgrebet i ytringsfriheden er berettiget efter artikel 10, stk. 2.

Betingelserne i artikel 10, stk. 2, for at foretage indgrebet, herunder navnlig kravet om proportionalitet, er opfyldt. Det skyldes, at Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol generelt accepterer indgreb mod ytringer, der opfordrer til vold mod enkeltpersoner, jf. herved dom af 8. juli 1999 i sag 24735/94 (Sürek mod Tyrkiet – nr. 3).

Det skal også indgå med betydelig vægt, *at* der er tale om en trussel mod statsministeren i anledning af hendes politiske synspunkter og handlinger, *at* truslen blev fremsat i en anspændt social situation, og *at* truslen blev fremsat på en måde og på et sted, hvor den blev set af mange mennesker. Det må også indgå, at folkevalgte politikere skal kunne ytre sig og handle uden frygt for at blive mødt med trusler om vold.

At den omhandlede trussel om vold blev fremsat under en lovligt anmeldt demonstration kan ikke føre til, at en domfældelse vil være i strid med artikel 10, idet T1, T2 og T3 kunne have udtrykt deres utilfredshed med statsminister Mette Frederiksens håndtering af coronapandemien på en anden måde end ved at fremsætte en trussel om vold.

Med hensyn til straffens udmåling har anklagemyndigheden anført navnlig, at straffen for trusler om vold omfattet af straffelovens § 119, stk. 1, der er begået efter strafskærpselsen i 2019, ligger i niveauet 30-60 dages fængsel.

Det taler for at skærpe den idømte fængselsstraf, at der var tale om en grov trussel på livet, som blev set af mange mennesker på et tidspunkt, hvor der var betydelig modstand mod statsminister Mette Frederiksens håndtering af coronapandemien, som allerede havde medført voldsomme demonstrationer og optøjer. Det skal i øvrigt indgå som skærpende omstændighed, at truslen er fremsat i anledning af statsministerens lovlige politiske udtalelser og handlinger, jf. straffelovens § 81, nr. 7.

Der er ikke grundlag for med henvisning til sagsbehandlingstiden at gøre straffen betinget.

T1 har anført navnlig, at ophængningen af mannequindukken med den tilhørende tekst, der fremgik af skiltet, som var hængt om dukkens hals, ikke udgør en strafbar trussel omfattet af straffelovens § 119, stk. 1.

Der har i Danmark længe eksisteret en vidtgående ytringsfrihed ved demonstrationer, således at en ytring, der i andre sammenhænge kunne anses som en strafbar trussel mod offentligt ansatte, ikke er blevet anset som en sådan.

Ved vurderingen af, om der i denne sag foreligger en trussel, skal der lægges vægt på ytringens indhold, herunder at der var tale om et ordspil på statsminister Mette Frederiksens politiske udtalelser, fremsættelsesmåden, konteksten, formålet med ytringen og dens karakter.

Det følger af Menneskerettighedsdomstolens praksis om artikel 10, at ytringsfriheden også omfatter ytringer, som provokerer, fornærmer, chokerer og forstyrrer, at ytringsfriheden skal give plads til ytringer, der indeholder sarkasme, ironi og overdrivelse, at ytringsfriheden kræ-

ver større tolerance over for ytringer mod politikere og offentlige myndigheder, og *at* myndighederne bør være tilbageholdende med at foretage indgreb mod politiske ytringer.

Der er ikke grundlag for at inddrage Menneskerettighedskonventionens artikel 17, som alene skal anvendes ved de mest alvorlige tilfælde af misbrug af ytringsfriheden.

Hvis Højesteret finder, at straffelovens § 119, stk. 1, er overtrådt, skal straffen udmåles i niveauet 20-30 dages fængsel, da dette er udgangspunktet for strafniveauet efter den skærpelse af straffen, der fandt sted i 2019. Det nævnte strafniveau vil også være i overensstemmelse med de domme, der er afsagt af landsretterne efter strafskærpelsen.

At der bør ske en formildelse af den idømte straf på 40 dages fængsel følger også af, at der foreligger en overtrædelse af minimal strafværdighed i den absolutte nederste del af bestemmelsens anvendelsesområde. Hertil kommer, at en domfældelse vil udgøre et indgreb i hans ytringsfrihed, hvorfor straffen bør være mindst mulig for at undgå den ”chilling effect”, som en domfældelse vil have for ytringsfriheden i almindelighed.

Henset til hans gode personlige forhold sammenholdt med den lange sagsbehandlingstid bør straffen gøres betinget med 1 års prøvetid uden vilkår om samfundstjeneste.

T2 har anført navnlig, at ytringen ikke er omfattet af straffelovens § 119, stk. 1, da den blev fremsat under en lovlig og fredelig demonstration om et emne af væsentlig samfundsmæssig interesse. Der gælder vide rammer for at ytre sig kritisk om en statsministers virke, og ytringens formål var netop at udtrykke utilfredshed med statsministerens dispositioner vedrørende aflivning af mink under Covid 19-pandemien.

Det vil være i strid med Menneskerettighedskonventionens artikel 10 at straffe for fremsættelsen af den omhandlede ytring. Det skyldes bl.a., *at* ytringen angik en regeringsleder og havde et politisk budskab, *at* ytringen refererede til statsministerens udtalelser, der blev fremsat på et pressemøde, og *at* ytringen blev fremsat under en lovlig og fredelig demonstration.

Hvis Højesteret finder, at straffelovens § 119, stk. 1, er overtrådt, skal straffen – henset til ytringens baggrund og kontekst sammenholdt med den lange sagsbehandlingstid – nedsættes.

T3 har anført navnlig, at ytringen i form af ophængning af mannequindukken påsat et billede af statsminister Mette Frederiksens ansigt og et skilt med citater og ordspil hidrørende fra statsministerens egne udtalelser i forbindelse med nedlæggelsen af minkerhvervet i Danmark var en lovlig ytring.

Ytringen blev fremsat under en lovlig politisk demonstration om det samme emne, som ytringen vedrørte. Den skal vurderes på baggrund af de samfundsforhold, som gjaldt på ytringstidspunktet, hvor regeringens indgreb mod minkerhvervet som følge af Covid 19-pandemien, kombineret med diverse sociale restriktioner, havde ført til en overordentlig ophedet debat i samfundet. Grænsen for hvilke ytringer, som magthaverne skal tåle under en sådan samfundskrise, er meget høj.

En domfældelse vil føre til en udbredt tilbageholdenhed blandt borgerne med at ytre sig i den offentlige debat, hvilket vil være et demokratisk problem.

Straffen bør i givet fald udmåles i niveauet 20-30 dages fængsel.

Højesterets begrundelse og resultat

Sagens baggrund og problemstillinger

T1, T2 og T3 er ved landsrettens dom fundet skyldige i overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, ved i forbindelse med en demonstration den 23. januar 2021 mod coronarestriktioner offentligt at have fremsat trussel om vold mod statsminister Mette Frederiksen. De ophængte i en lygtepæl en mannequindukke i fuld legemsstørrelse, på hvis ansigt der var påsat et billede af statsministerens ansigt, og som om halsen havde et skilt, hvorpå det bl.a. med store, røde bogstaver var anført ”HUN MÅ OG SKAL AFLIVES!”. De blev straffet med fængsel i 40 dage.

Sagen angår for Højesteret navnlig, om ordlyden af det omhandlede skilt sammenholdt med den ophængte mannequindukke udgjorde en trussel om vold mod statsminister Mette Frederiksen, jf. straffelovens § 119, stk. 1, og i givet fald, om domfældelse for overtrædelse af § 119, stk. 1, vil være i strid med T1s, T2s og T3s ret til ytringsfrihed efter artikel 10 i Den Eu-

ropæiske Menneskerettighedskonvention. Hvis de med rette er dømt for overtrædelse af § 119, stk. 1, er der endvidere spørgsmål om strafudmåling.

Straffelovens § 119, stk. 1

Efter straffelovens § 119, stk. 1, straffes bl.a. den, der offentligt fremsætter trussel om vold mod nogen, som det påhviler at handle i medfør af offentligt hverv eller tjeneste. Bestemmelsen indebærer et særligt strafferetligt værn, der er begrundet i, at de pågældende personer er særligt udsatte for angreb og derfor har behov for et ekstra værn mod den risiko for vold og trusler, som funktionen medfører, herunder således at de uhindret kan udføre deres opgaver.

Om der er tale om en trussel om vold beror på en samlet vurdering af bl.a. ytringens ordlyd sammenholdt med de omstændigheder, hvorunder ytringen er fremsat.

Landsretten har som resultat af sin bevisbedømmelse lagt til grund bl.a., at T2 og T3 i fællesskab havde planlagt at medbringe en mannequindukke i fuld legemsstørrelse til demonstrationen den 23. januar 2021 mod coronarestriktioner, at dukken, på hvis ansigt de påsatte et billede af statsminister Mette Frederiksen, og som de gav tøj og paryk på, skulle ligne statsministeren, at de om dukkens hals hængte et skilt, hvor der med store, røde bogstaver stod ”HUN MÅ OG SKAL AFLIVES!”, at de i fællesskab hængte dukken op i en lygtepæl med en lastbilstrop rundt om halsen, således at dukken og skiltet blev synlige for bl.a. de øvrige demonstranter, og at de gjorde dette, uanset at T1 i forbindelse med ophængningen bemærkede, at ”det var en rigtig dårlig idé, og at det var en dødstrussel”.

På baggrund af landsrettens bevisbedømmelse finder Højesteret efter en samlet vurdering af ordlyden af det omhandlede skilt sammenholdt med den ophængte mannequindukke og omstændighederne i øvrigt, at der er tale om en offentligt fremsat trussel om vold (en dødstrussel) mod statsminister Mette Frederiksen. De tiltalte er derfor med rette fundet skyldige i overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1.

Menneskerettighedskonventionens artikel 10

Spørgsmålet er herefter, om en domfældelse for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, vil være i strid med Menneskerettighedskonventionens artikel 10 om retten til ytringsfrihed.

Det må efter Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis lægges til grund, at der ved bedømmelsen efter artikel 10 af, om en ytring udgør en trussel om vold mod enkeltpersoner, ikke alene skal ses på ytringens ordlyd, men bl.a. også på den sammenhæng, hvorunder den er fremsat, jf. herved bl.a. Menneskerettighedsdomstolens dom af 6. april 2006 i sag 43797/98 (Malisiewicz-Gasior mod Polen), præmis 62, og dom af 6. juli 2010 i sag 43453/04 m.fl. (Gözel og Özer mod Tyrkiet), præmis 52.

Som nævnt ovenfor er der i denne sag – efter en samlet vurdering af bl.a. ytringens ordlyd sammenholdt med de omstændigheder, hvorunder ytringen blev fremsat – tale om en trussel om vold (en dødstrussel) rettet mod en bestemt person. Uanset at ytringen blev fremsat og dukken blev ophængt under en demonstration og var rettet mod regeringens politik, finder Højesteret, at en domfældelse for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, ikke vil være i strid med Menneskerettighedskonventionens artikel 10.

Højesteret bemærker herved, at en domfældelse for ytringen ikke indebærer, at befolkningen afskæres fra at kritisere den politik, som statsministeren og regeringen fører, herunder f.eks. ved at kritisere regeringens politik ved brug af ytringer, der fornærmer, chokerer eller forstyrrer.

Strafudmåling

Landsretten har fastslået, at truslen om vold havde baggrund i statsministerens lovlige ytringer i den offentlige debat, jf. straffelovens § 81, nr. 7, der fastslår, at et sådant forhold i almindelighed skal indgå som skærpende omstændighed ved straffens fastsættelse.

Højesteret kan ikke efterprøve landsrettens konkrete bevisbedømmelse vedrørende skyldsspørgsmålet, jf. retsplejelovens § 933, stk. 2, sammenholdt med § 912, stk. 1, nr. 4, modsætningsvist. Højesteret kan imidlertid tage stilling til, om der er grundlag for at anvende en straffeskærpesbestemmelse som straffelovens § 81, nr. 7, idet dette forhold ikke er omfattet af den prøvelsesbegrænsning, der følger af de nævnte bestemmelser i retsplejeloven.

Af forarbejderne til straffelovens § 81, nr. 7, følger, at den omfatter tilfælde, hvor en forbrydelse begås som reaktion på den forurettedes ytringer i den offentlige debat om samfunds-

spørgsmål af f.eks. politisk, religiøs, etisk eller faglig karakter (Folketingstidende 2005-06, tillæg A, lovforslag nr. L 40, s. 987 f.).

Højesteret finder, at anklagemyndigheden ikke har ført det fornødne bevis for, at den omhandlede trussel om vold, der blev fremsat under en demonstration mod regeringens coronarestriktioner, var en reaktion på statsminister Mette Frederiksens lovlige ytringer i den offentlige debat. Der er derfor ikke grundlag for ved straffens fastsættelse at henvise til straffelovens § 81, nr. 7.

Det er i forarbejderne til straffelovens § 119, stk. 3, 1. pkt., der trådte i kraft den 1. februar 2019, forudsat, at der for trussel om vold efter stk. 1 som udgangspunkt skal ske en forhøjelse af straffen med omkring en tredjedel i forhold til de hidtil fastsatte straffe (Folketingstidende 2018-19, 1. samling, tillæg A, lovforslag nr. L 94, s. 9 f.).

Herefter og henset til navnlig truslens grove karakter – som ikke alene bestod i ordene på det omhandlede skilt ("HUN MÅ OG SKAL AFLIVES!"), men også i at mannequindukken, der skulle forestille statsminister Mette Frederiksen, med en lastbilstrop om halsen blev ophængt i en lygtepæl – tiltræder Højesteret, at T1, T2 og T3 er straffet med fængsel i 40 dage, jf. straffelovens § 119, stk. 1. For T2s og T3s vedkommende henvises tillige til straffelovens § 89. Der er ikke grundlag for at nedsætte straffen, herunder på grund af sagsbehandlingstiden.

Af de grunde, som landsretten har anført, tiltræder Højesteret, at der ikke er grundlag for at fravige udgangspunktet om ubetinget fængsel for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1.

Konklusion

Højesteret stadfæster landsrettens dom.

Thi kendes for ret:

Landsrettens dom stadfæstes.

Statskassen skal betale sagens omkostninger for Højesteret.